

SCÉNÁŘ – VÝPOVĚĎ PANÍ ZDEŇKY COUFALOVÉ

My: Výpověď paní Zdeňky Coufalové, současné ředitelky MŠ v České Lípě, nám dokazuje, že členství v Komunistické straně nemuselo být nutně předpokladem pro vykonávání řídicí funkce.

p. Coufalová: Zdeno, vy byste ale měla vstoupit do strany. Vy byste měla trošku tu pošramocenou pověst vašeho manžela vyhladit. A vy byste to měla udělat. A já jsem jí na rovinu říkala, ale Vy znáte moje stanovisko, Vy víte, jaká já jsem, a já do strany nikdy vstupovat nebudu. A ona to akceptovala. A dokonce teda v roce potom osmdesát osm si mě zase na jaře povolali, zase znovu na školský úřad. Jsem si říkala, to je zase nějaký průšvih. Jo, protože zrovna jsme v roce osmdesát osm jeli na hrob Jana Palacha. Tam si mě zavolali na ten školský úřad a nabídli mi místo ředitelky Mateřské školy v Novinách pod Ralskem.

My: Vypadalo to v MŠ v době působení paní Coufalové obdobně jako dnes?

p. Coufalová: To bylo něco úplně jináčího, my jsme měli ve třídě třicet šest dětí teda, což bylo strašně moc. Třicet šest dětí. Povinná předškolní docházka vůbec nebyla, ale chodily skoro všechny děti. Bylo málo míst v těch školkách, takže dokonce my jsme i museli provádět to, že ty děti, co byly doma s maminkama a už byly před školou, od deseti hodin k nám chodily dvakrát týdně a my jsme pro ně museli mít tak zvané zaměstnání. A žádný počítače, to neexistovalo. Televizi jsme měli takovou malinkatou ve školce, a to jsme se ani nedívali. Každý den se musely děti převlíkat do cvičebních úborů. Děvčata do gymnastickýho dresu, chlapi červený trenýrky a bílý tílka. Každý den se cvičilo. Byla dvě zaměstnání. Bylo to na světové úrovni, ta naše předškolní pedagogika. Naprosto na světové úrovni.

My: Existovalo něco jako inkluze?

p. Coufalová: Tak i už v té době od toho roku sedmdesát sedm tam samozřejmě byly i děti, u kterých na první pohled bylo jasné, že nejsou úplně tak zdravý. A mě to vždycky velice zajímalo, chtěla jsem těm dětem pomáhat, chtěla jsem vědět, proč ty děti jsou takový, jak jim můžeme pomoc. A chtěla jsem samozřejmě nabýt vzdělání tady v tomhle oboru.

My: Jak se na úmysl studia speciální pedagogiky koukaly na školském úřadě soudružky inspektorky?

p. Coufalová: Ted' jsem musela odpovídat na otázky typu, že chci studovat speciální pedagogiku, abych se mohla pitvat v postižených dětech, to je přesně ta formulace. Ted' jsem já musela říkat, jako že to není pravda, že samozřejmě jsem chtěla studovat speciální pedagogiku, že už mám vystudovanou jednu, takže bych chtěla studovat dál.

My: Nebyly to jediné otázky, ke kterým musela paní Coufalová podávat vysvětlení.

p. Coufalová: Potom třeba, že se u nás scházejí pochybný lidi z okruhu chartistů. A ty lidi se u nás skutečně scházeli. To vy ani už asi určitě nevíte, že byla možnost rozšiřovat tzv. zakázanou literaturu. Nebyly, že jo, počítače, byl psací stroj a na tom psacím stroji

třeba můj muž opisoval v několika průklepech zakázanou literaturu, která se nemohla normálním způsobem tady vydávat, protože byla censura, že jo. A to si pamatuji, že jsem se opravdu bála a říkala jsem tomu chartistovi – Zdenku, to si opravdu odvez, protože já se bojím, jo, tak by se šlo k výsledkům a byli bychom zavření.

My: A vidí p. Coufalová nějaký rozdíl mezi prací učitelky MŠ tehdy a dnes?

p. Coufalová: Pokud ta učitelka byla vnímavá, citlivá a měla ráda děti, tak ten rozdíl není, děvčata.